

ת"פ 51370/07 - מדינת ישראל נגד א.א.ב.ק.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 51370/07-10-07 מדינת ישראל נ' א'
בפני כב' השופטת הדסה נאור

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד דינה כחלן
נגד
א.א.
הנאשם ב.ק.

הכרעת דין

1. הנאשם והמתלון מר י.א. (להלן: "המתלון") הינם אחים, המקיימים אורח חיים דתי ונוהגים לפקדוד תכופות את בתיהם הכנסת תפילה ולימוד תורה, גمرا וليمודי קודש.

בין הנאשם לבין שבעת אחיו ואחיותיו ובינם המתלון קיים סכסוך מר, הנוגע לזכויות היורשה על דירה שהותירה ההורם ומתנהלים ביניהם הליכים משפטיים אזרחיים.

אין מחלוקת כי על רקע הסכסוך הטעון ניתן בתאריך 18.12.08, על ידי כב' השופט פאול שטרק בבית המשפט לענייני משפחה בתל אביב, לבקשת המתלון, צו הגנה (במטעם צד אחד) האוסר על הנאשם להטרידו בכל דרך, בכל מקום ובכל אמצעי, בין פיזי ובין מילוי (להלן: "צו ההגנה") וכי בתאריך 25.12.08, לאחר שהנאשם לא התיצב לדין בפני כב' השופט שטרק, בבית המשפט לענייני משפחה, הוארך הצו לתקופה נוספת של 90 ימים ומכאן יהיה בתוקף במועדים הרלוונטיים לכתב האישום.

2. בעקבות הגשת תלונת המתלון נגד הנאשם על הפרת צו ההגנה ואיומים הוגש נגדו כתב האישום שלפני המחזק שני אישומים.

על פי המתויר באישום הראשון - אף שדבר קיומו של צו ההגנה היה ידוע לנאשם, הוא הגיע בתאריך 09.07.1.09 סמוך לשעה 22:00 לערך, לבית הכנסת יוסף חיים בדרך לוד, תל אביב (להלן: "המקום" או "בית הכנסת"), שם התפלל אותה שעה המתלון והחל צועק לעברו בקול רם: "זה מיסיר, זה מנודה, אסור לכם להתפלל אליו, זה גנב, זה טמא, תזרקו אותו בחוץ" ובכך הפר הוראה מהוראות הצו שניתן נגדו מאות בית המשפט.

על מעשו אלה מואשם הנאשם, בפרק הוראות החקוק, בעבירה של הפרת צו הגנה, על פי סעיף 287(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**").

על פי המתואר באישום השני - בתאריך 23.12.08 בשעה שנייה ידועה במדוק למאשימה, התקשר הנאשם לאחיו, מר ש.א. ושותח עם אשתו ז.א. (להלן: "**המתלוננת**"). בשיחה איהם הנאשם על אחיו בכך שאמר "אני ארצת את כל האחים שלי, אפילו אשכ בבית הסוהר, אני לא אוטר על הבית".

על מעשו אלה מואשם הנאשם, בפרק הוראות החקוק, בעבירה של הפרת צו הגנה, על פי סעיף 287(ב) לחוק העונשין ובUBE דיניים, על פי סעיף 192 לחוק העונשין.

אישום ראשון:

3. ביחס לאישום זה אין מחלוקת כי במועד הרלוונטי לכתב האישום היו הנאשם והמתלונן בבית הכנסת וכי לא נاصر על הנאשם, עפ"י הוראות צו ההגנה, להימצא שם.

אין גם מחלוקת כי במועד הרלוונטי לכתב האישום, על רקע הסכסוך בין הנאשם למטלון, נשמעו קללות, גידופים ונאצות במקום.

המחלוקה היא מי קילל וגידף את מי והאם הנאשם עשה במקום מעשה שיש בו משום הטרדת המתלונן, בנגד להוראות צו ההגנה.

השאלות שבמחלוקה תוכרענה בעיקר בקביעת הגרסה האמינה מבין השתיים ובמסקל שאtan לעדותו של עד הتبיעה א.א., בן דודם של האחים הניצים וממי שנכח בבית הכנסת בשעת האירוע.

4. **המתלונן** מסר את גרטתו באربע ההזדמנויות:

הראשונה - שעה קלה לאחר האירוע בתלונה שמסר במשטרה על שאירע.

השנייה - בכתב ידו בטופס הצהרת נגע עבירה שמילא בתחנת המשטרה, בד בבד עם מסירת הוועתו.

השלישית - כארבעה חודשים לאחר האירוע, במהלך עימות שנערך ביןו לבין הנאשם.

הרבעית - בעדותו בבית המשפט - הן בחקירה הראשית והן ב נגדית.

בכל ההздמנויות חזר הנאשם על גרטתו הראשונית ולפייה, בקצירת האומר, ביום האירוע, בתאריך 7.1.09 בשעות הערב, בעת שישב בבית הכנסת, לאחר שנגמר השיעור והמתפללים כמו לתפילת ערבית, הגיע הנאשם למקום וחחל לצעוק בצעקות רמות לעברו, כשהוא מנוף בקב מברזל, שהוא יdag להעניש אותו בארץ, שמהשימים עניישו אותו, שהוא גנב, רמאי, מושר, מנודה, טמא, אסור להתפלל עמו.

5. כתשעה חודשים לאחר האירוע והגשת התלונה במשטרת, ועל אף שכבר יומם לאחריו מסר המTELון פרטים של עדי ראייה לאירוע וביהם שמו ופרטיו של הרב א.א., הזמן האחרון רק בתאריך 09.10.2011 למסור את גרסתו, במשטרת, לאירוע.

לא פלא אפוא שהעד לא זכר לפרטיו פרטים את האירוע ואת סדר כניסה של האחים לבית הכנסת באותו יום, כשבתחלילה סיפר שהוא זה הנאשם שנכנס ראשון למקום ובהמשך תיקן את גרסתו וטען שהוא זה המTELון שהגיע לפני הנאשם.

העד גם לא זכר בדיק את חילופי הדברים בין האחים ומה בבדיקה אמר הנאשם, אך זכר בוודאות שהוא התפרק וצעק "אל תצרכו אותו למןין".

גם בעדותו בבית המשפט חזר העד וטען שאינו זוכר את מהלך האירוע ואת תוכן הדברים שנאמרו בין הנאשם למTELון, למעט העובדה ששמע את הנאשם צועק שלא יתנו למTELון להתפלל במנין והבהיר כי היה מוכן לדברי הנאשם ש"הכוונה הייתה לא לשתח את נ.".

לביקשת ב"כ הנאשם אישר העד שהנ禀ה היה מגיע לבית הכנסת לשם שיעורי תורה וקדש.

6. ה הנאשם מסר גרסתו לראשונה כהמשך תחת זהירותה, בתאריך 09.05.19. מיד לאחר סיום חקירתו מסר הנאשם פעם נוספת את גרסתו במהלך עימות שנערכ בינו למTELון ובפעם השלישייה נשמעה גרסתו בעדותו בבית המשפט, במסגרת פרשת ההגנה.

על פי גרסתו תמונה האירוע שונה בתכלית מזו שהציג המTELון.

בעוד שעל פי גרסת המTELון הנאשם הגיע בעת שהוא כבר היה במקום, סיפר הנאשם שהוא זה דוקא המTELון שהגיע אחריו לבית הכנסת.

לא זאת אף זאת, אם על פי גרסת המTELון היה זה הנאשם שתקף אותו מילולית, הרי שעל פי גרסת הנאשם היה זה הוא שהותקף מילולית על ידי המTELון.

אלא, בעוד שבחקירהו במשטרת מסר שמיד כשהמTELון נכנס לבית הכנסת וראה אותו הוא "התחיל לגדף ולקל אותו בונכות אנשים ואמר לי יש לך בית למה אתה גר בבית של ההורים מעל 10 שנים ויש לי ליד נركומן שהוא מקלל אותו ואמר תتابיש לך יש לך ליד נרקומן ותהיה כמו הילד שלך ואמר לי לגבי הבית שהוא נשואה לגורוש", במהלך העימות, כשניתנה לו ההזדמנות להטיח את גרסתו בפני המTELון, לאחר שהآخر הטיח בפניו את גרסתו, הסתפק הנאשם בתגובה באמירה סתמית וסתומה "**באותו ערב הוא בא ועשה מה שעשה**" ולא יסף.

גם בעדותו הראשית בבית המשפט לא סיפר הנאשם שהTELון קילל וגידף אותו אלא טען שהוא זוכר שכשהTELון הגיע "**הוא צעק והשתולל**" ואף כשעומת בחקירה נגדית עם גרסתו במשטרת לפניה המTELון תקף אותו מילולית על להיות בנו נרקומן לא חזר על כך, ולהיפך, כשהשוויב "מה הילד שלי שייר? הוא התחיל לקלל אותו [...] התחיל לטעון שני גנב, שאין גונב את הירושה, יושב להם בבית, הוא עושה שטיפת מות

לأنשיים. אני לא זוכר אם הוא דבר על הילד שלי". כשהופנה ע"י ב"כ המאשימה לאמור בהודעתו במשטרת השיב: " עבר הרבה זמן. אני לא זוכר. תראה לי את ההודעה. הוא קילל אותי כל הקלות שבעולם" נקודה נוספת הרואה לציון בגרסתו של הנאשם, נוגעת למשיו במהלך האירוע.

בחקירהו במשטרת טען "אני לא עניתי לו. אני התפלلت ולא התייחסתי אליו". גם במהלך העימות בגרסתו, כשאמר "אני לא דיברתי אותו يوم".

התיחסות ראשונה, לתגובהו לצעקות צעק לעברו המתлонן, לטענתו, עלתה בעדותו הראשית בבית המשפט, כשהיאר את תחשוטו לשמע הצעקות ואת תגובת המתפלל שישב לצידו **"שהוא צעק היווי המומך. ישב ליד מישהו ו אמר שהוא לא קשור לתפילה..."**, אך גם על פי גרסה זו הוא עצמו שומר על שתיקתו ואינו מגיב לפקובציה של אחיו.

עם זאת הנאשם התקשה להישאר אדיש לעדותו של הרב א', ודי לסתור אותה וכשהוא התבקש על ידי בא כוחו להתייחס לדבריו הרוב ולפיהם שמע אותו אומר לא לצרף את המתلونן למניין, לא הכחיש אפשרות זו אלא השיב **"אני לא ידע ולא זוכר"**.

כשגב וועמת עם דבריו הרוב א' בחקירהו הנגדית וכשנטען בפני שדבריו הרוב סותרים את עדותו, התקשה להתמיד בהכחשתו הגורפת שלא עשה כלום אלא רק ישב ושתק והשיב **"אם בנאדם בא לבית הכנסת, צעק, משטולל, עווה פרובוקציות - אין אפשר לצרף אותו למניין. צריך להיות שם רגוע ושלילו. אין שהוא נכנס תחילה לצעק ולהשטולל [...]"** עם י' לא דיברתי. אולי ישב לידי מישהו ואמרתי לו שאדם זהה אי אפשר לצרף למניין. אולי הרוב שמע את זה. ישבתי צמוד לרב א'. ש. א' אומר שהוא שמע אותו צעק. ת. לא צעקתי. ש. זה לא נשמע שיש לך קול צעקי. ת. עכשו אני צרוד מהסיגריות".

. 7. בפועל, לבחון את משקל עדותו של המתلون אל מול משקל עדותו של הנאשם, על פי מבחני המהימנות - התוצאה ברורה.

המתلون מסר גרסה עקבית וקורנתית, בכל שלב משלבי החקירה והעדות ובכל ההזדמנויות בהן נשאל אודות מהלך הדברים. התיאור שמסר, על השתלשלות האירוע ועל הדברים שהיטיח בו המתلونן, בפני קהל המתפללים בבית הכנסת אותו הוא נוהג לפקד, נותר בעיקרו זהה.

ኒכ'r היה שהשימוש שעשה הנאשם בביטויים **"מויסר", "טמא", "חוטא"** ובכך שעק שיש לנדות אותו, להחרים אותו וושא Sor להתפלל אליו, הותירו חותם אצל המתلونן, כהסביר, כבר בהודעתו הראשונה במשטרת,

משמעותם וחומרתם של הדברים בעינו, בכלל, ונוכח הסבiba שבה נאמרו, בפרט "... א' צעק בבית הכנסת גם מושר והכוונה של המילה הזאת שמדובר מופקר וצריך לעשות עליו חרם ונידי שעושים את זה על פושעים", חזר על כך בטופס הצהרת נפגע עבירה והביע את חששו נוכח הדברים שנאמרו על ידי הנאשם "אני חושש מאי לשלומי, בפרט שתען שדמי הפקר במילה מושר וכן חושש לשולם כל משפחתי" וביטה את תחשותו זו גם בעדותו בבית המשפט כשפיר "פחדתי ממנה כי כשהוא אמר מושר, הוא משכנע את עצמו שהדם שלי הפקר".

ב"כ הנאשם טען בסיכוןיו כי לא ניתן להסתמך על עדותו של המתלונן, שכן נוכח הסכוסר האזרחי הקיים ביניהם, מבקש הנאשם להסביר את פני הנאשם.

אותו היגיון אותו מנייע ניתן למצאו גם במעשיו של הנאשם, שעל פי טענת המתלונן, הגיע לבית הכנסת והטרידו, כאמור לעיל, חרף צו ההגנה שאסר עליהם להטרידו בכל דרך שהוא.

לפייך, לא מצאת כי בעצם קיומו של הסכוסר המשפחתי בין האחים, אותו לא הכחיש המתלונן, וברגשות הкус והתסכול, בעקבות הסכוסר האזרחי ביניהם, יש כדי לקעקע את מהימנות גרסתו של המתלונן.

ב"כ הנאשם ביקש למצוא סתריה בין עדות המתלונן לעדות הרבה א' בשאלת האם הנאשם למד לימודי תורה בבית הכנסת.

לכאורה מדובר בסתריה בין הגרסאות, כשהמתלונן טוען שהנ禀 לא למד לימודי תורה במקום ואילו הרבה א' אישר, כאמור, לבקשת ב"כ הנאשם, שהנ禀 למד שם.

עם זאת הרבה לא נשאל לגבי תדיות השתפותו של הנאשם בשיעורים ולאילו שיעורים הוא מגיע, ביום או הערב. אולם, כשהשואל על כך המתלונן, בחקירה הנגידית, השיב כי הוא נהג לлечט לשיעורי ערב בבית הכנסת לאחר שעות העבודה ולא חשב שיתקהל שם בנ禀 והסביר "אולי הוא (הנ禀 - ה.ג.) הולך לשיעורי יום כשלא היה שם".

גרסתו זו של המתלונן דזוקא מתחזקת, כשבתשובה לשאלת, שהפנה אליו ב"כ הנאשם, מודיע לא בבקשתו, בבקשתו לצו הגנה, למנוע מהn禀 הגיעו לבית הכנסת, ענה "כי לא נתקלתי בו קודם שם. בכל מקום שהוא הגיעו ואים עליו ביקשתי".

אל מול הגרסה המפורטת, העקבית וההגויונית שמסר המתלונן מסר הנאשם גרסה לאקונית, דלה בפרטים, לא עקבית, כשניכר שעשה מאמץ לישב את גרסתו עם הריאות שהוצעו בפניו וסתורו את גרסתו, כפי שפורט לעיל.

הנושא לא הגיע תמורה ברורה של הקללות והגידופים, שלטענתו קילל וגידף אותו המתלונן בבית הכנסת, ולא מסר גרסה עקבית ביחס לתוכן הדברים, כשנינו גרסתו לגבי התנהלותו, לאחר עימותו עם גרסתו של הרבה א', יש בה דזוקא כדי לתמוך בראיות התביעה ובגרסתו של המתלונן.

אמנם, עקב מחדלה של המשטרה בגביית הودעה מהרב א' בסמוך לאירוע, לא ניתן היה לקבל ממנו תמונה ברורה על כל ההתרחשויות, אך יש בעובדה האחת אותה זכר בזדאות ולפיה צעק הנאשם "אל תצרכו אותו למןין", כדי לחזק את מהימנות גרסתו של המתלונן.

8. השאלה: האם במעשהו של הנאשם יש משום הטרדה המתלונן?

ב"כ הנאשם סבור שלא. לטענתו, עצם בקשתו של הנאשם מקהיל מתפללים, אשר מהווים קהל בו מתפלל הנאשם עצמו כי המתלונן לא יכול במנין אינו מהווה הטרדה של המתלונן.

החוק למניעת אלימות במשפחה, התשנ"א-1991, שמכוחו הוצאה צו ההגנה נגד הנאשם, הסמיר את בית המשפט לכלול בצו ההגנה איסור להטריד את בן המשפחה, בכל דרך ובכל מקום.

החוק אינו מגדיר את משמעותו של הביטוי "להטריד" ופרשנותו של מונח זה צריכה להיעשות על פי מבחני ההיגיון והשכל הישר.

אין דין מי שעומד וצועק ברחוב, בפני אנשים זרים, שלא לצרף אדם מסוים למןין, כדי מי שעושה זאת בין כתלי בית הכנסת, בקרבת קהיל המתפללים עליהם נמנה אותו אדם שאט הרחיקתו מתבקש.

domini כי ניתן להיעזר, ככל פרשני, להגדרת המונח "הטרדה", בהגדרת המושג "הטרדה מאימה" בחוק למניעת הטרדה מאימה, התס"ב-2001, שם נקבע בין היתר כי הטרדה מאימה היא פגעה בשלות חייו ובפרטיותו של אדם או אף פגעה בשמו הטוב.

מעשהו של הנאשם כוללים את כל אלה. בביטויים בהם השתמש, על פי גרסת המתלונן, אותה אני מאמצת ומקבלת, במקום בו עשה בהם שימוש - בבית הכנסת בו נוהג המתלונן להתפלל וללמוד לימודי קודש - ובפני מי - קהיל המתפללים שכח במקומות - יש משום פגעה בשמו הטוב של המתלונן וכי לפגוע בשלות חייו ושלות נפשו, במיוחד אמרורים הדברים, כיש שבטויים שהשミニ כדי לעורר חרדה אצל קורבן ההתקפה המילולית.

הטרדה באמצעות מילולי עלולה לגרום לאדם שכפוי היאמופנית למתה, לחרדת ולחחשות איום, תחששות אותן ביטה המתלונן, לאורך כל הדרך, החל מחקרתו במשטרה וכלה בעדוותו בבית המשפט.

9. התוצאה מכל האמור לעיל היא שאני קובעת שהמואשימה הוכיחה מעבר לכל ספק סביר את יסודות העבירה המויחסת לנאם באישום הראשון וכי הוא ביצע מעשה של הטרדה המתלונן, תוך הפרת צו ההגנה.

אישום שני:

10. העודה המרכזית לאיישום זה היא גיסתם של המתלונן והנאשם, הגב' ג.א. ע' (להלן: "**המתלוננת**"), הנושא לאח נסף שלהם - ה' (בטעות נרשם בכתב האישום שהוא נשואה לאח ש').

بعدותה ספירה המתלוננת כי במועד שאינו זכור לה, בעת שהאח הצעיר, ש', התארח בביתה התקשר אליו הנאשםטלפון הנייד ובירך לשוחח עמה. על פי גרסתה בשיחת הטלפון היה הנאשם עצבני "ודיבר שכל האחים ידברו איתנו, אם לא - הוא ירצה אותם אחד וישב בכלל, שלא איכפת לו. הוא התכוון לאחים שלו".

לדבריה הייתה בהלם מדברי האיים ששמעה מפי הנאשם ולכן "**אמרתי שעדייף שאודיע למשטרה כדי שחשוח ליליה לא יפגע באחד האחים ובעצמו. הרגשתי מאד עצובה זהה מגע למצב זהה של أيام.**".

על אף האמור אין מחלוקת שהמתלוננת לא ניגשה באותו יום למשטרה והמחלוקות היא האם הגישה את תלונה כ-5 חודשים לאחר אותה שיחת أيام, כתענטה ב"כ הנאשם או כגרסתה, לאחר מספר ימים ניגשה ומסרה תלונה בתחנת בת ים וכי "**אחרי כמה זמן יוסי ביטון התקשר ודימן אותו לתחנת שכונות**".

כך או כך עולה בברור שהמתלוננת לא זקרה את מועד האירוע, אך הבירה כי ספירה למתلون על השיחה ותוכנה يوم לאחר המקרה.

המתלונן, כבר במסגרת התלונה שהגיש נגד הנאשם, בתאריך 8.1.09, על האירוע נשוא האישום הראשון, סיפר על שיחת الأيام שקיבלה המתלוננת מהנאשם, לדבריו בתאריך 23.12.08, וחזר על תיאורה את נסיבות ההתקשרות של הנאשם לש' שהעביר למתלוננת את השיחה, בה أيام הנאשם באוזניה לרצוח את האחים ואף לשבת על כך בבית הסוהר בלבד שלא יהיה לעליו לווור על הבית.

עובדה זו מוכיחה בעיליל שהשיחה המדוברת, אם התקיימה, הייתה לפני ה-8.1.09 ומוציאה מכלל אפשרות את הטענה שהשיחה התקיימה בחודש Mai 2009, אף שהמתלוננת, שהדגישה פעם אחר פעם שאינה זוכרת את מועד השיחה, לא שוללה אפשרות זו כשהזגגה לה על ידי ב"כ הנאשם ויש בקשר כדי לדוחות את טענתה ב"כ הנאשם לפיה גם אם יקבע שהתקיימה שיחה בין הנאשם למתלוננת, הרי שגם התקיימה שעה שזו ההגנה לא היה בתוקף.

11. אף שהמתלוננת הזמנה על ידי המשטרה לבצע עימות עם הנאשם, היא סירבה להגיע והודיעה לחוקר שלא תגיע לעימות כי היא פוחדת מהנאשם.

כשנשאלה בחקירה הנגדית לסייעת אי הנגעה לעימות עם הנאשם השיבה "**לא ראייתי טעם ללכט אותו לעימות. למה? אמרתי שאני ניטרלית ולא רוצה להסתכסר**".

בחקירתה החזרת נשאלת מדוע נכתב במסמך שהוא מפחדת ממנו ולכך השיבה "**יכול להיות שאמרתי. לא ראייתי טעם ללכט. בעצם אני קצת מפחדת ממנו, את האמת. הוא יכול היה לתת לי מכח עם הקבאים, כמו שהוא נתן בבית החולים לבעלן. אני מפחדת ולא ראייתי טעם להגיע וחוששתי שהוא ירבע לי גם כן עם הקבאים**".

12. על תחושת הפחד והחרדה של המתלוננת, בעקבות האיים שהשמע באוזניה הנאשם, ספר המתלונן,

בעדותו הראשית, כשלבדרו המתלוננת התקשרה אליו ואמרה לו "**שהיא חששת לחייה, לחיה לידיה וחיה בעלה**", וסיפורה לו על שיחת הטלפון ותוכנה.

בחקירהו הנגדית הוסיף המתלונן ותייר את תחושותיה לאחר שהנאשם איים עליה "**היא נכנסת לטראומה, קיבלה בלאק אאוט ופחדה על המשפחה שלה... כשהיא התאוששה וסיפורה לי, אמרתי לה לлечת למשטרת...**"

תיאור זה משלים את תיאורה של המתלוננת שסיפורה שהייתה בהלם לאחר אותה שיחה וכן התמהמהה בהגשת התלונה.

תחושות פחד אלה, על רקע אירוע אלימות קודם של הנאשם כלפי בעלה, עליו סיפורה בעדותה כדי להציג את הרקע לתחשות הפחד ולהסביר את סירובה לעמוד לעימות מולו, גם יכולות להסביר את ניסיונה במהלך עדותה להרחק עצמה ואת בעלה ממעורבות פעילה בסכור עם הנאשם, או את קיומו של עניין אישי שלהם בעזיבון ההורים.

13. הנאשם מסר לראשונה את גרטתו, לטענת המתלוננת שאיים באוזניה, בשיחת טלפון, להרוג את אחיו, בחקירהו במשטרת ארבעה חודשים לאחר מועד האירוע הנטען ופעם נוספת בעדותו בבית המשפט, במסגרת פרשנת ההגנה.

בחקירהו במשטרת שבונשאל מספר פעמים האם היה מקרה בו במהלך שיחה עם אחיו שי' שוחח עם המתלוננת וחזר פעמיים על תשובתו שאינו זכר, אך לא הכחיש אפשרות זו.

עם זאת הכחיש נmericות שבמהלך שיחת טלפון עם המתלוננת איים בפניה לרצוח את אחיו אף במחיר ישיבה בכלל וטען כי "**הכול הבלמים הם תכננו את זה זהה הכול י' מתכנן**".

בעדותו בבית המשפט טען בתחילת החקירה, בעדותו הראשית, שאינו זכר שהתקשר למתלוננת. רק לאחר שעומת, ע"י בא כוחו, עם טענתה לפיה איים בפניה ברצח כל האחים נזכר לפטעה שככל לא דבר עמה קטעתן "**לא אימתי ולא דברת עמך ז'. אין לי קשר איתך**".

בחקירהו הנגדית התבקש לחת מניע אפשרי לכך שהמתלוננת תעליל עליו שאיים לרצוח את אחיו ובמקום להתמודד עם השאלה השיב "**מה יש לי לרצוח? יש הילך משפטי**".

14. עדותה של המתלוננת על עצם קיום השיחה עם הנאשם לא נסתרה, לאחר שהנאשם התרmid לטעון שאינו זכר אם התקיימה ביניהם שיחה טלפונית ולא שלל אפשרות זו, למעט במקום אחד בו הוטחה בפניו גרסת המתלוננת על תוכן השיחה.

מכאן, גם שהיא ראיי ונכוון להוציא פلت שיחות של מכשיר הטלפון של שי, באמצעותו, לטענת המתלוננת, התקיימה אותה שיחה, אין במחדל זה, בנסיבות המקירה ונוכח גרטה הנאשם, כדי לקפח את הגנת הנאשם.

לגביו תוכן השיחה, המתלוננת הייתה איתנה בדעתה כי הדברים נאמרו לה על ידי הנאשם, תיירה לפרטים את הסיטואציה בה התקיימה השיחה, וביטהה את תחושות הפחד והחרדה שחשה בעקבות דבריו האIOS שהשMISS באזניה הנאשם.

כל אלה מלמדים על מהימנות גרסתה של המתלוננת ועל כך שחוותה את האירוע.

חיזוק לגרסתה של המתלוננת ניתן למצאו בעדותו של המתלונן, שכאמור כבר בהודעתו במשטרה סיפר ששמע מפי המתלוננת על דבר קיומה של השיחה, נסיבותיה ותוכנה.

בעוד שכאמור האמנתי בכנות עדותה של המתלוננת התקשית לחתם אמון בגרסה הנאשם, שניסה להסיט את הדין לעויל שנgrams לו מצד אחיו ולהטרדות שהוטרד על ידם, ובמיוחד נוכח תגובתו, כאמור לעיל, לuiות עם גרסת המתלוננת.

15. האIOS שהופנה כלפי האחים הושמע, אמן, באזני המתלוננת ולא באזני נשואו האIOS ואולם כבר נקבע בפסקה בעניין זה כי תנאי להטבשות עירית האIOSים הקבועה בסעיף 192 לחוק העונשין, הוא שדברי האIOS הופנו כלפי אדם וכי אדם קלט את דברי האIOS. אין צורך שהמAOIS עצמו יקלוט את דברי האIOS, ונitin להרשיע בעבירה גם אם המAOIS אינם יודע על האIOS (ע"פ (ב"ש) 7293/02 **אלן שרון נ' מדינת ישראל** פ"מ תשס"ד (1) 193).

16. לא נעלם מעניין, שככל שעסוקין בריאות להוכחת האישום השני, הרי שאלה מבוססים על עדותה היחידה של המתלוננת - שלאחר ניתוח עדותה מצאתי שגרסתה אמינה, כשמנגד לא התרשםתי מאמינות גרסתו של הנאשם, הכל כפי שפורט לעיל.

לפיכך, בטרם הכרעה במשקל הריאות לביסוס אישום זה, הזהרתי עצמי מפני חשש לטעות במסקנה העולה מעדותה, ולאחר בחינת מכלול הריאות שהובאו, מצאתי בעדותו של המתלונן ראייה תומכת בגרסה המתלוננת.

אני ערה לכך שעדותו של המתלונן, ככל שהיא נוגעת לאיושם זה הינה בבחינת עדות שמוועה, ובתור שכך אין לה משקל עצמאי ללא עדותה של המתלוננת. אך נוכח סמיכות הזמן בין אירוע השמעת האIOSים לבין המועד בו סיירה המתלוננת למתלון על שארע, במיוחד כשמזכיר באמירה המבטאת בין היתר "הלך נפש" ו"רגשות", שחוותה המתלוננת בעקבות דברי האIOS שנאמרו לה, לגרסתה, על ידי הנאשם, ניתן לראות בעדותו נוספת תוספת ראייתית מחזקת לנכונות ומהימנות גרסתה של המתלוננת.

17. המסקנה העולה מכל האמור לעיל שהמASHIMA עמדה בנטל להוכית, מעבר לכל ספק סביר, גם את עובדות האישום השני לפיהן ביצע הנאשם עבירות של IOSים ושל הפרת הוראה חוקית.

18. התוצאה היא שאני מרשעה את הנאשם, בגין שני האIOSים, בעבירות כדלקמן:

א. ב-2 עבירות של הפרת הוראה חוקית, על פי סעיף 287(ב) לחוק העונשין.

ב. בעבירה של אויומים, על פי סעיף 192 לחוק העונשין.

ניתנה היום, ג' אדר ב תשע"ד, 05 ממרץ 2014, במעמד הצדדים